

השולח פרק רביעי גימין

מה.

עין משפט
ור מצודה

קֶלֶב א מִי פִּי מַהֲלִי
זְכִיּוּהָ וּמִתְנַה הֲלִי כ
טוֹשׁ־ע אֶה־ע סִימֹן נ טַעֲיִף
ח ב :

קלג ב מיי' פ"ח מהל'
עצדים הלכה ו:

קלד ג מיי' פ"י מהל'
עבודת כוכבים הל'

ו סמג לאוין מז מט:
קלה ד מיי פ"ח מהל'

עצדים הלכה [י] יא
סמג עשין פז טור שו"ע
ח"ד חומן ח"י חינוך ח"י:

קלו ה מי' פ"ח מהל'
מחנות נוניית הל' יד

סמג עשין קסב טור ש"ע
י"ד סימן רנב סעיף 7 :

קלז ו מיי שם טוש"ע
שם סעיף ה:

קלח ז מיי' וסמג שס
טוש"ע שס סעי"ד:

קלמ' ח' מוש"ע שם סעיף
ה:

קב ט מ"י פ"א מהל'
תפילין הל' יג סמג

עשין קסב טוש"ע י"ד סי'
רפא סעיף א וטוש"ע

חז"ח סי' נט סעיף ז:

תורה אור השלם

1. לֹא יֵשְׁבוּ בְּאַרְצֶךָ פֶּן יִחְסְיוּ אֹתְךָ לִי כִי תַעֲבֹד אֶת אֱלֹהֵיהֶם כִּי יִהְיֶה לָּךְ לְמוֹקֵשׁ: שְׁמוֹת כג לג

2. לֹא תִסְגִּיר עֶבֶד אֶל אֲדֹנָיו אֲשֶׁר יִצְלַל אֵלָיְךָ מֵעַם אֲדֹנָיו: עִמָּךְ יֵשֵׁב בְּקֶרֶבְךָ בַּמִּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר בְּאַחַד שְׁעָרֶיךָ בְּטוֹב לוֹ לֹא תוֹנֶנּוּ:

דברים כג טז-יז.
3. וְכֵן תַּעֲשֶׂה לְחִמְרוֹ וְכֵן
תַּעֲשֶׂה לְשִׁמְלֹתָיו וְכֵן
תַּעֲשֶׂה לְכָל אֲבֵדָתוֹ אַחֲרָיו
אֲשֶׁר תֵּאבֵד מִמֶּנּוּ
וּמִצֵּאתָהּ לֹא תֹכֵל
לְהִתְעַלֵּם: דברים כג ג
4. אֲשֶׁר עוֹד בִּקְשָׁה
נִפְשִׁי וְלֹא מִצָּאתִי אִדָּם
אֲפֹר מֵאֵלָיו מִצָּאתִי
וְאִשָּׁה בְּכָל אֶלֶל לֹא
מִצָּאתִי: קהלת ז כח

גליון הש"ס

גמ' ורב ענן ברייתא לא
שמעי ליה. עיין ערובין
דף י"ט ע"ב: שם וי"ל
דרשתא. קשה לו הא וי"ל
דס"ל כפי הלכה לאין
מקנה דבר שלם לא
לגטוס ולא לפרס הקהל
לכדדדדד רבי: שם אחא
עורבא אמר קרי. ענין
דבר מל' מה הול' מסוגל' ו'
ענין עילוי דע שיחא
השמות וכבר הלכו כדרך
הדורות לאין משמע
הבסיון: תורה"ה דלא
ליטבו וכו'. עיין במחלמות
פ"ג דברכותא דאביי
נשים דברכותא

פסקי רי"ד

א"ל אב"י לרב יוסף מאי
חזית דקנסית ליה ללוקח
להפסיד דמיו ליקנסיה
למוכר שיחזיר לו מעותיו
א"ל מסתברא היכא דאיכא
איסורא התם קנסי' א"ר
אבהו שנה ל' ר' יוחנן עבד
שיצא אחר רבו לסוריא
ומכרו שם יצא לחירות פ'
דהכי אמרן בפ"ק (ח.)
המוכר עבדו בסוריא
במוכר בח"ל וסוריא

לא קשה כאן שדעת רבו
לארץ אתא מריה ואשכחיה
ג' ליה מ'ינך מדר' אחי בר'
מרי כר' אחי ואמאי כתיב
ים את השבויים וכו' מפני
יקון השבויים מאי בינייהו
עלמא לפיכך אין מבריחין

מִיָּדִי דהוה אַמקדש אַחורו. וּלְפִי הָאֵמֶת^א יֵשׁ לְחַלֵּק דָּלָא שִׁיךְ
הַסֵּם^ב לְמִמַּר אֵדֶם יוֹדַע כְּמוֹ בְּמִקְדָּשׁ אַחֲמוֹתוֹ דִּהָא רַב קָאֵמַר
דְּמִכּוּרָה וּיּוֹאֵל^ג: דְּלֵא לִיגְרַבּוּ וְיִיָּתְרוֹ.^ד וְהָא דַּמְיָא צַפֵּי נַעֲרָה
(כַּסּוּבוֹת 32.) נַשְׁבִּית וְהִי מִנְקִשֵּׁן עַד עֶשְׂרֵה דַּמְיָה פֻּסַּם רֵאשֹׁן
פּוּדַה^ה אֲשֵׁי אֲשֵׁל דְּהִיךְ אֲבִיכּוּפִי יוֹמָא
מִכּוּרָה דִּהָא אֲשֵׁל וְעֻמּוֹל לֹא מִנְקִשֵּׁן שְׁלֹא
יִתֵּן כָּל אֲשֶׁר לוֹ צַעַד נִפְשׁוֹ וְרִי יְהוֹשֻׁעַ
בֵּן מִנְיָא דְּפִרְקֵיהּ לִהְיֹהוּ תִינּוֹן^ו בְּמִמּוֹן
הַרְבֵּה בַּהֲנִיקִין (קָאֵמַר 77 דָּף תּוֹ.) לְפִי
שִׁיָּה מוּפְלַג צַחֲכֵיהּ^ז אִי נִמִּי צִשְׁעַת
חוּרְבֵן הַבַּיִת לֹא שִׁיךְ דָּלָא לִיגְרַבּוּ:^ח
אַמְרֵי

קח נקנסיה למוכר א"ל לאו עכברא גנב אלא חורא
 יא חורא מנא ליה במסתברא היכא דאיכא איסורא
 בדא דערק מחוצה לארץ לארץ אול מריה אבתריה
 וי אמר ליה נכתוב לך שטרא אדמיה וכתוב ליה
 מפקנא ליה מינך מדרבי אחי ברבי יאשיה דתניא
 נחטיו או תך לי וגו' יכול בעובד כוכבים שקיבל
 דת כוכבים הכתוב מדבר ת"ל לא תסגיר עבד אל
 דך מעם אדוניו מאי תקנתו עמך ישב בקררך וגו'
 ה האי מעם אדוניו מעם אביו מיבעי ליה אלא
 עבדו לחוצה לארץ הכתוב מדבר וקשיא ליה לרבי
 אשר יצאל אליך אשר יצאל מעמך מיבעי ליה אלא
 ליה דבעבד שברה מחו"ל לארץ הכתוב מדבר תניא
 אל אדוניו רבי אומר בלוקח עבד ע"מ לשחררו
 י אמר רב נחמן בר יצחק דכתב ליה הכי לכשאקח
 עבדשני רב חסדא ערק ליה עבדא לבי כותאי שלח
 לחו ליה לא תסגיר עבד אל אדוניו (שלח להו
 כן תעשה לשמלתו וכן תעשה לכל אבידת אחיך
 תסגיר עבד אל אדוניו) שלח להו ההוא בעבד
 כדרבי אחי ברבי יאשיה ו מאי שנא דשלח להו
 משום דמשמע להו קראי אביי אירכס ליה חמרא
 דרורא לי שלחו ליה שלח סימנא שלח להו דחיוורא
 לאו דנחמני את לא הוה משרדנא ליה ניהלך
 סייחהו חיוורין ניהו: **מתני'** אין פודין את השבוין
 פני תיקון העולם ואין מבריחין את השבוין מפני
 אומר מפני תקנת השבוין: **גמ'** איבעיא להו האי
 אם דוחקא דצבורא הוא או דילמא משום דלא לגרבו

די זהב אמר

יצונו חכמים עבד דילמא שלא ברצון חכמים עבד: ואין מפני תיקון העולם רשב"ג אומר מפני תקנת שבויון: והו' דליכא אלא חד: בנתיה דרב נחמן בחשן קדרא עיליש כתיב 'אדם אחד מאלף מצאתי ואשה בכל' וליכא בנתיה דרב נחמן גרמא להו מילתא ואשתבין ודדיהו יומא חד הוה יתיב גביה ההוא גברא דהוה ידע עורבא וקא קרי ליה אמר ליה מאי קאמר אמר ליה אמר עורבא שיקרא הוא ולא סמיכנא עליה אדהכי אמר ליה מאי קאמרה א"ל עיליש ברח עיליש ברח אמה תתילא ש"מ מתרחיש לי ניסא אמר איזיל אחזי בנתיה מנותייהו אהדרינהו אמר נשי כל מילי דאית להו סדרן מעיניהו דקאמרן עדי גוברין ונהרדעי גוברין לימא להו הכא דלא ליתו אינשין ולישמעי' וליפרקינן קם ערק אתא ודיה איתרחיש ליה ניסא עבר במברא וההוא גברא רן ואתן אמר הו' קא בחשן קידרא בכשפים: **מתני'** פילין ומוזות מן העובדי כוכבים יותר על כדי דמיהן מפני

לֹא דְכַתִּיב יוֹנָתִי תַמְתִּי (שיר השירים ה'): **סדרן להדרי**. נִעְוָמֵת יִחַד
יִשְׂרָאֵלִים אֲנִשְׁנוּ צִנְהֵרְדֵעָא צִעְלִינוּ הִיוּ. כְּלוּמַר כֶּסֶם שֶׁהֵם הִיוּ
אֵל אֲמֵרָה זֹאת אֲוֹמֶרֶת (פסוקים דף ע"ג): **לרחיקנו מהכל**. שִׁיחִיקוּנוּ
הַעֲוֹפֹת: **עבר מצרא**. מַעֲבֵר הַמַּיִם וְלֹא יִכְלוּ לִהְיוֹנוּ עוֹד:
מַתְנִי

נקרא ארם צובה ומשק ומדמשק בכלל והתני ר' חייא אבדא דא זכותו מפני שהיה לו שלא לצא לחזור מי אל אבדא דא זכותו כותב שאין דער רבו לחזור ביא זכותו: ההוא בער דיעק מפי' לחזור מי דר' לקמי' דר' מ"א ל' לכתוב כל שטרט אדמי' תכובל ובי גיטא דחיותו וזי אל מפי' דאדמי' דאדמי' עבר אל הסני' עבר אל אדוני' בעבד שברח מחול' הכתוב מדבר וזי קשה לזיפקיה יאשיהו הכא מ"ה עבר בינא אל הי' כהני' לכתוב אל' אל אדמי' וליפוק לחירותו לומר: אין שמי' האחרים כבכלי ברזל א"ל ותפשו' חסדי' [אן] שטרט דר' שמעון בן גמליאל אלבמ' אן שמי' ארם אותם כבכלי ברזל אבל היכא דליכא אל' דא מותר להבדילו ות"ק חייש לשבירי' שפסיו וכו'

ורב ענן ^אללא ידע בזה מנייהו אמר ברייתא דלעיל לא הוה שמיע
 ליה ללפשוט מינה: **ואי מדשמואל** ^בוא"ל לפשוט מדשמואל דאמר
 אינה מכורה כל עיקר אלמא כיון דלאו מכר הוה מעות חורין:
ממאי דאינה מכורה ומעות חורין דילמא אינה מכורה. לענין
 דהפרישתו לעיל ומעות מתנה: **רב**
 דאמר **מעות**. של קידושין חורין דלדס
 יודע שאין קידושין תופסין בנחתו
 ויגמר ונתן לשם פקדון: **מאי חו"ט**.
 ובמכירת העבד דקנסת ללוקח:
חור החורא. חור הכותל שהעבד נכנס
 ונלווה ונילוו מפני רודפיו: **חורא מנא**
 הנייה: **הנייה**: היכא דילולא איסורא.
 ההנהה העבד ביד הלוקח: **אכפריה**.
 להשיבו בחוקה: **ה"ג** **מפקענא** ליה
 מינך מדרכי אחי ברבי יאשיה: **לא**
 התם קנסין: **ההוא**

וישנו חרצן. בשצנה חומות חצי:
 אל אדוניו. אל מולאוהו מזנינס
 להשיבו עצדות כוכבים שלו: הכי
 גרסינו וקשיא ליה לרבי יאשיה: **במור:**
 כחן הזכיר הנמו
 לבית דין שאם מכרו לא יסגירו
 ללוקח אלא יאץ לחירות: הכי גרסינו
השיא ליה לרבי אחי ברבי יאשיה:
מעמך מיבטי ליה. אשר יתפרס
 מעמך מן חרץ ישראל להוציאו לחו"ל
 כמנו אשר הניל אלהים מאבינו (בראשית
 42: 15) **עשרה מחול' לחרץ.** להיני
 אשר יניל אלץ לחרץ: **ע"מ נההירו:**
 והזכיר הכתוב לבית דין שיכפוהו שלא
 להשתעבד בו: הכי **עלמך קנוי** לך
מעשיו. לכשאקח ובי זבין ליה הו"ל
 משוחרר למפרע. ומהאם אמרי צימות
 (דף 35:) דרבי ברבי מאיר קצירא ליה
 דאמר אדם מקנה דבר שלא בא לעולם:
לבי כופא. חו"ל היא ורב קסדא נמי
 בצבל הוי: **שלה** לו כן תעשה לכל
אחיד: דמשמע **לכו קרא**
 פשטיה דקרא הכי משמע לכו טפי והן
 אינן שומעין לדברי חכמים להכי לא
 שאלו להו כרבי: **נהמני את.** כלומר
 ממירין אנו בך שחסיך אתה ולא משקר:
מרתנ' מפני תקנה שצוין. גזמ'
 מפרש לה: **גב' מפני דוקא** ציבורא
 הויא. אלא לנו לדמוק הצבור והוציאו
 לילדי עניות בצביל אלו: או **דילמא.**
 דלא ימסרו עובדי כוכבים נפשיהו
 וליגרכו ולייתו טפי מפני שמוכרין
 אחרות ציורק. ונפקא מינה אם יש לו אב
 עשיר או קרוב שיוזה לפדותו בדמים
 ההרבא ולא יפיליהו על הצבור:
בפוליסר אלפי ידני. אלמא משום
 דוקא דליבורא הוי: **דליא אלף חד.**
 שבי מ"ק חייס לתיקון העולם כולו
 שמא יקצפו על השבויים העמידים
 לצלצ יתנוס בשלשלות ובחריצים ורבי
 שמעון לא חייס אלא אם כן יש שבויין
 אחרים עמו שמא יקצפו השבויין לייסרן
 ביסורין: **בשן קידרא בידיהו.**
 מגיסות הקדרה צדיהן כשהיא רותמת
 והרואה סבור שזין האור שולטת בן
 השלמות: **אחד מלגמ מלגמ:**
 וואין לוקחין ספרים

וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע ה' אֶת הַקּוֹלֹת הָאֵלֶּה וְיִשְׁכַּח אֶת-עַמּוּנָתוֹ וְיִשְׁכַּח אֶת-הַמִּצְוֹת אֲשֶׁר צִוָּה אֶת-יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר לֹא יִשְׁכַּח אֶת-הַמִּצְוֹת אֲשֶׁר צִוָּה אֶת-יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר
 וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע ה' אֶת הַקּוֹלֹת הָאֵלֶּה וְיִשְׁכַּח אֶת-עַמּוּנָתוֹ וְיִשְׁכַּח אֶת-הַמִּצְוֹת אֲשֶׁר צִוָּה אֶת-יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר לֹא יִשְׁכַּח אֶת-הַמִּצְוֹת אֲשֶׁר צִוָּה אֶת-יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר

[illegible][illegible]

מוסף רע"י

[illegible]

מוסף תוספות

א. [ד] מעות חזרין.
 תוס' הרא"ש. ב. גבי
 המוכר שדהו בשנת היובל.
 תוס' צ"מ טו: ד"ה ותמן.
 ג. מכאן ואילך רצה
 פודה רצה אינו פודה.

למה שטר אדמיה משום דמ
תיקון העולם. פי' כדי שלא
איכא בינייהו דליכא אלא ה